



Sygn. akt II KK 12/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lipca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk (przewodniczący)

SSN Antoni Bojańczyk (sprawozdawca)

SSN Marek Siwek

w sprawie osoby lustrowanej **M. J.**,
po rozpoznaniu w dniu 6 lipca 2022 r. w Izbie Karnej,
na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 5 k.p.k.),
kasacji wniesionej na niekorzyść lustrowanego przez Prokuratora Generalnego
od orzeczenia Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 2 marca 2021 r., sygn. akt II AKa [...],
utrzymującego w mocy orzeczenie Sądu Okręgowego w L.
z dnia 17 listopada 2020 r., sygn. akt IV K [...]

**uchyla zaskarżone orzeczenie i przekazuje sprawę Sądowi
Apelacyjnemu w [...] do ponownego rozpoznania w
postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w L., na skutek wniosku M. J. o zbadanie zgodności z prawdą oświadczenia lustracyjnego, orzeczeniem z dnia 17 listopada 2020 r., sygn. akt IV

K [...], na podstawie art. 21a ust. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz o treści tych dokumentów (Dz.U. z 2016 r. poz. 1721, cyt. dalej jako: ustawa lustracyjna] stwierdził, że oświadczenie lustracyjne złożone przez M. J. w dniu 21 sierpnia 2017 r. jest zgodne z prawdą. Ponadto sąd rozstrzygnął w przedmiocie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu orzeczenia sąd wskazał, że w oświadczeniu lustracyjnym z dnia 21 sierpnia 2017 r. M. J. zaprzeczył swojej służbie i pracy w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ustawy lustracyjnej oraz współpracy z tymi organami. Sąd ten prawidłowo ustalił przebieg służby lustrowanego przyjmując, że pełnił on służbę w Wydziale Łączności Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w R. od dnia 1 kwietnia 1978 r. do dnia 31 lipca 1990 r. Ponadto wyraził pogląd, iż M. J. przez cały okres służby nie miał świadomości, że w latach 1983-1990 jego formacja wchodziła w skład Służby Bezpieczeństwa.

Sąd Apelacyjny w [...], z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora Oddziałowego Biura Lustracyjnego IPN w L., orzeczeniem z dnia 2 marca 2021 r., sygn. akt II AKa [...], zaskarżone orzeczenie utrzymał w mocy.

W uzasadnieniu orzeczenia sąd jednoznacznie stwierdził, iż osoby pełniące służbę w Wydziałach Łączności Wojewódzkich Urzędów Spraw Wewnętrznych w latach 1984-1990 nie pełniły służby w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 5 i ust. 3 ustawy lustracyjnej. Tym samym oświadczenie lustracyjne M. J. z dnia 21 sierpnia 2017 r. należy uznać za zgodne z prawdą.

Kasację od powołanego orzeczenia - na podstawie art. 21b ust. 6 pkt 1 ustawy lustracyjnej w zw. z art. 521 § 1 k.p.k. - wywiódł Prokurator Generalny i zaskarżył to orzeczenie w całości na niekorzyść lustrowanego M. J., zarzucając „rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisu prawa materialnego, to jest art. 2 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 2 ust. 3 ustawy lustracyjnej w związku z art. 129 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Urzędzie Ochrony Państwa (Dz.U. nr 30 poz. 180 z późn. zm.), w związku z przepisami zarządzenia nr 043/90 z dnia 10 maja 1990 r. w sprawie zaprzestania działalności Służby Bezpieczeństwa, w szczególności z § 6 tego zarządzenia polegające na tym, iż Sąd Apelacyjny w [...], orzekając o utrzymaniu w mocy orzeczenia Sądu Okręgowego w L. z dnia 17

listopada 2020 r. o sygnaturze IV K [...] stwierdzającego, że lustrowany M. J. złożył zgodne z prawdą oświadczenie lustracyjne, nie zastosował wymienionych przepisów, w następstwie przyjęcia błędnego poglądu prawnego uznając, że osoba będąca w okresie od dnia 1 stycznia 1984 r. do dnia 31 lipca 1990 r. funkcjonariuszem Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w R. nie pełniła służby w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu wyżej przywołanych przepisów ustawy lustracyjnej, co nastąpiło w wyniku przeprowadzenia ich nieprawidłowej wykładni, opartej na niewłaściwej identyfikacji cech decydujących o uznaniu tej jednostki za organ bezpieczeństwa państwa, podczas gdy prawidłowa wykładnia i kwalifikacja prawna przyjęta w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 14 października 2015 r. o sygnaturze III UZP 8/15 oraz z dnia 26 maja 2021 r. o sygnaturze I KZP 12/20 jednoznacznie wskazuje, że pełniona przez lustrowanego służba w Wydziale Łączności Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w R., była służbą pełnioną w organie bezpieczeństwa państwa zgodnie z definicją zawartą w ustawie lustracyjnej”.

W oparciu o ten zarzut wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w drugiej instancji Sądowi Apelacyjnemu w [...].

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Wniesiona na niekorzyść lustrowanego kasacja Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna, w związku z czym mogła być w całości uwzględniona na posiedzeniu w oparciu o przepis art. 535 § 5 k.p.k.

Rację ma skarżący, że zaskarżone orzeczenie zapadło z rażącym naruszeniem wskazanego w zarzucie kasacji przepisu prawa karnego materialnego, co miało istotny wpływ na treść kwestionowanego przez autora kasacji rozstrzygnięcia. Bez wątpienia doszło do tego w następstwie zaaprobowania przez Sąd Apelacyjny w [...] błędnego poglądu prawnego, że osoby pełniące służbę w Wydziałach Łączności Wojewódzkich Urzędów Spraw Wewnętrznych w latach 1984-1990 nie pełniły służby w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 5 i ust. 3 ustawy lustracyjnej, tym samym oświadczenie lustracyjne M. J. z dnia 21 sierpnia 2017 r. należy uznać za zgodne z prawdą.

Rozpoznając wniesioną kasację odwołać należało się w pierwszym rzędzie do treści uchwały Sądu Najwyższego 7 sędziów z dnia 14 października 2015 r., III UZP 8/15, LEX nr 1808197, Biul.SN 2015/10/27, która w sposób definitywny przesądziła aspekt stanowiący istotę sporu w przedmiotowym postępowaniu i sformułowanego przez autora nadzwyczajnego środka zaskarżenia zarzutu. W uchwale tej przyjęto bowiem, że osoba, która pełniła w latach 1984-1990 służbę w Zarządzie Łączności Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Wydziałach Łączności Wojewódzkich Urzędów Spraw Wewnętrznych, jest osobą, która pełniła służbę w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 15b ust. 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 667 z późn. zm.) w związku z art. 2 ust. 1 pkt 5 i ust. 3 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 1388 z późn. zm.). Sąd Najwyższy – jak trafnie wskazuje skarżący – podstawą swoich rozważań uczynił stwierdzenie, że przepis art. 15b ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej nie definiuje pojęcia organów bezpieczeństwa państwa, odsyłając w tym zakresie do art. 2 ustawy lustracyjnej, a dla rozważenia statusu jednostek organizacyjnych w oparciu o przepisy art. 2 ust. 1 pkt 5 oraz ust. 3 ustawy lustracyjnej stwierdził, że „właściwa wykładnia obydwóch przepisów prowadzi do wniosku, że jednostkami Służby Bezpieczeństwa są te instytucje centralne Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz podległe im jednostki terenowe w wojewódzkich, powiatowych i równorzędnych komendach Milicji Obywatelskiej oraz wojewódzkich, rejonowych i równorzędnych urzędach spraw wewnętrznych, które z mocy prawa podlegały rozwiązaniu w chwili zorganizowania Urzędu Ochrony Państwa. Wypada zauważyć, że art. 2 ust. 3 ustawy lustracyjnej traktuje jako jednostki Służby Bezpieczeństwa te jednostki organizacyjne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, które podlegały rozwiązaniu do chwili zorganizowania Urzędu Ochrony Państwa, czyli do momentu uzyskania przez Urząd organizacyjnej i technicznej zdolności do funkcjonowania po

rozwiązaniu Służby Bezpieczeństwa oraz do przejęcia i kontynuowania niektórych zadań dotychczas przypisanych tejże Służbie”. Oznacza to, że w przypadku tej jednostki, którą był Zarząd Łączności, istotne jest ustalenie, czy był on jednostką Służby Bezpieczeństwa w chwili utworzenia Urzędu Ochrony Państwa: „Rozwiązanie Służby Bezpieczeństwa nastąpiło z mocy art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Urzędzie Ochrony Państwa (Dz.U. Nr 30, poz. 180 ze zm.; dalej jako ustawa o UOP), który stanowił, że z chwilą utworzenia Urzędu Ochrony Państwa Służba Bezpieczeństwa zostaje rozwiązana. Natomiast ust. 2 tego artykułu nakazywał Ministrowi Spraw Wewnętrznych przekazanie nowo utworzonym organom centralnym, zgodnie z ich kompetencjami, dokumentów, mienia oraz etatów pozostających dotychczas w dyspozycji Służby Bezpieczeństwa. Przepis ten nie przesądza, czy Zarząd Łączności MSW i jego terenowe odpowiedniki były organami Służby Bezpieczeństwa. Kwestię tę wyjaśnia natomiast zarządzenie nr 043/90 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 10 maja 1990 r. w sprawie zaprzestania działalności Służby Bezpieczeństwa, wydane - jak zaznaczono we wstępie do tego aktu - w celu wykonania postanowień art. 129 ustawy o UOP. W § 6 zarządzenia postanowiono, że zadania realizowane przez Biuro C, Biuro B, Departament Techniki oraz Zarząd Łączności i ich ogniwa terenowe, a także Departament PESEL, pozostają niezmienione do czasu zakończenia reorganizacji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, zaś przekazanie dokumentów oraz wyposażenia technicznego nastąpi z chwilą podjęcia zadań przez właściwe jednostki organizacyjne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, Urzędu Ochrony Państwa, Policji lub innych instytucji państwowych”. Wobec powyższego Sąd Najwyższy określił wprost jako błędny, formułowany na podstawie przywołanych powyżej przepisów ustawy lustracyjnej pogląd, że wymienione w nich jednostki nie były organami Służby Bezpieczeństwa i jako takie wykonywały swoje zadania do czasu reorganizacji ministerstwa. „Skoro - jak podkreślono we wstępie do tego aktu - zarządzenie zostało wydane w celu wykonania postanowień art. 129 ustawy o UOP, który stanowi o likwidacji Służby Bezpieczeństwa, a w powołanym przepisie § 6 wymienia się między innymi Zarząd Łączności oraz podległe mu ogniwa terenowe, to znaczy, że te jednostki organizacyjne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych szczebla centralnego i terenowego były w chwili utworzenia Urzędu

Ochrony Państwa w strukturach Służby Bezpieczeństwa i z mocy prawa podlegały rozwiązaniu. Zupełnie bezpodstawne jest twierdzenie, jakoby treścią zarządzenia unormowano także sytuację prawną innych - poza wchodzącymi w skład rozwiązywanej Służby Bezpieczeństwa jednostek organizacyjnych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych. W każdym razie podstawy takiej nie daje jedyny powołany w zarządzeniu przepis ustawowy, tj. art. 129 ustawy o UOP. Zarządzenie, będące aktem wykonawczym do ustawy o UOP, nie mogło też zniweczyć wynikającego z jej art. 129 ust. 1 skutku w postaci rozwiązania wszelkich jednostek organizacyjnych Służby Bezpieczeństwa z chwilą utworzenia Urzędu Ochrony Państwa, co nastąpiło w dniu wejścia w życie tej ustawy, tj. 10 maja 1990 r. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych nie tylko nie mogło zniweczyć rozwiązującego - w stosunku do Służby Bezpieczeństwa - skutku z art. 129 ustawy o UOP, ale także nie mogło przedłużyć bytu jednostek organizacyjnych wchodzących w skład Służby Bezpieczeństwa. Porządkowało ono jedynie sprawy związane z likwidacją Służby Bezpieczeństwa, zwłaszcza że art. 129 ust. 2 ustawy o UOP nakładał na Ministra Spraw Wewnętrznych określone obowiązki związane z przekazywaniem dokumentów, mienia i etatów nowo utworzonym organom centralnym. Zważywszy, że zadania realizowane przez wymienione w § 6 zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych podmioty, w tym Zarząd Łączności, nie mogły być definitywne zakończone, lecz musiały być kontynuowane przez nowo utworzone jednostki organizacyjne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, UOP, Policji lub innych instytucji państwowych, w przepisie tym postanowiono - zresztą w duchu regulacji art. 129 ust. 2 ustawy o UPO - o dalszym wykonywaniu tych zadań do czasu zakończenia reorganizacji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, po czym będące w posiadaniu tych jednostek dokumenty i sprzęt techniczny miały być przekazane właściwym jednostkom MSW, UOP, Policji i innym instytucjom (...) Wynikające z zarządzenia nr 043/90 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 10 maja 1990 r. w sprawie zaprzestania działalności Służby Bezpieczeństwa czasowe przedłużenie realizacji zadań Zarządu Łączności i podległych mu jednostek terenowych, nie oznacza dalszego funkcjonowania tych jednostek jako jednostek organizacyjnych Służby Bezpieczeństwa, bo te z mocy prawa uległy rozwiązaniu z chwilą utworzenia UOP. Żadna z jednostek organizacyjnych Służby

Bezpieczeństwa nie została zaś wyłączona spod ustawowego rozwiązania, które nastąpiło w określonym czasie. Trafności tezy, iż wszystkie jednostki organizacyjne Służby Bezpieczeństwa uległy rozwiązaniu z mocy prawa, nie przeczy też fakt, że niektóre zadania należące uprzednio do jednostek Służby Bezpieczeństwa, były po rozwiązaniu tej Służby realizowane przez nowo utworzone komórki organizacyjne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych”.

Zaprezentowany w ww. uchwale pogląd prawny, w orzecznictwie sądów rozpoznających sprawy lustracyjne nie został jednak przyjęty powszechnie. I tak, obok orzeczeń w pełni akceptujących uchwałę i przedstawiony w niej tok rozumowania, zapadały orzeczenia całkowicie odmienne. Dostrzeżone rozbieżności spowodowały wystąpienie Rzecznika Praw Obywatelskich do Sądu Najwyższego o rozstrzygnięcie przez skład siedmiu sędziów Sądu Najwyższego następującego zagadnienia prawnego: "Czy osoba, która była funkcjonariuszem Wydziału Łączności Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych funkcjonującego w latach 1984-1990 i która na podstawie art. 149 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz.U. Nr 30, poz. 179) z chwilą rozwiązania Milicji Obywatelskiej stała się policjantem, jest osobą, która pełniła służbę w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 5 w związku z ust. 3 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. z 2020 r. poz. 306)?" Uchwałą Sądu Najwyższego 7 sędziów z dnia 26 maja 2021 r., I KZP 12/20, uznano, że „osoba, która pełniła w latach 1984-1990 służbę w Wydziale Łączności Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych i która na podstawie art. 149 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz.U. Nr 30, poz. 179) z chwilą rozwiązania Milicji Obywatelskiej stała się policjantem, jest osobą, która pełniła służbę w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 5 i ust. 3 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. z 2020 r., poz. 306)". W uchwale tej Sąd Najwyższy uznał, że Rzecznik Praw Obywatelskich jako przedmiot rozbieżności w orzecznictwie wskazał inną normę prawną, aniżeli będąca przedmiotem wykładni w uchwale III UZP 8/15 z uwagi na konsekwencje stosowania ustawy lustracyjnej dla praw i wolności

osobistych oraz odmienny standard konstytucyjny właściwy dla prawa represyjnego. Sąd Najwyższy podzielił jednak w pełni stanowisko wyrażone w uchwale z dnia 14 października 2015 r. i argumenty przedstawione w jej uzasadnieniu. Wskazał, że istota definicji organu bezpieczeństwa państwa wyrażona w art. 2 ust. 1 pkt 5 i ust. 3 ustawy lustracyjnej sprowadza się do wykazania podległości organizacyjnej danych jednostek w pionie struktury Służby Bezpieczeństwa. Dalej uznał, że „Kryterium pomocniczym jest fakt likwidacji tych jednostek na mocy art. 129 ust. 1 ustawy o Urzędzie Ochrony Państwa, który przesądzał o rozwiązaniu Służby Bezpieczeństwa z mocy ustawy. Akty organizacyjne wykonujące tę normę ustawową pozwalają na wnioskowanie, że jednostki likwidowane na ich podstawie traktowane były jako elementy struktury organizacyjnej Służby Bezpieczeństwa. Dotyczy to w szczególności Wydziałów Łączności Wojewódzkich Urzędów Spraw Wewnętrznych, które objęte zostały wskazanym w uchwale składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 14 października 2015 r. (III UZP 8/15) zarządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych nr 043/90 z dnia 10 maja 1990 r. Niezależnie od tego zarządzenia dokumenty historyczne wskazują na podporządkowanie tych jednostek zastępcom szefów Wojewódzkich Urzędów Spraw Wewnętrznych ds. Służby Bezpieczeństwa (...). Brak jest argumentów, by w perspektywie celów postępowania lustracyjnego kierować się inną definicją pojęcia organów bezpieczeństwa publicznego, w szczególności zaś by miało o tym przesądzać formalne zakwalifikowanie etatu zajmowanego przez daną osobę. Składane bowiem oświadczenie lustracyjne nie dotyczy tego, czy formalnie było się funkcjonariuszem Milicji Obywatelskiej czy Służby Bezpieczeństwa, ale w jakiej jednostce organizacyjnej pełniło się służbę, bez względu na posiadaną legitymację”. Podkreślił też, że odwoływanie się w procesie wykładni do zarządzenia nr 043/90 miało na celu określenie statusu jednostek organizacyjnych, a kwestia ta jest przedmiotem uregulowań aktów wewnętrznych i nie musi być materią ustawową. Przekształcenia organizacyjne oparte o treść art. 131 ust. 1 ustawy o UOP musiały dokonać się na mocy wewnętrznych aktów organizacyjnych i dlatego zarządzenie nr 043/90 „(...) pozwala ustalić, które jednostki organizacyjne działające w ówczesnym resorcie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, uznano za objęte działaniem normy nakazującej rozwiązanie „Służby Bezpieczeństwa”, a więc

wchodzące w zakres tego pojęcia”. Oczywistym elementem wskazanych przekształceń jest określenie statusu osób pełniących służbę w kończącym działalność podmiocie, jednak dotyczące tego regulacje, także o charakterze ustawowym, nie mogą być traktowane jako jedynie dotyczące „rozwiązywania” danego podmiotu. Dlatego też „(...) fakt nabycia z mocy prawa przez byłych funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej statusu policjantów w rozumieniu ustawy z dnia 16 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. Nr 30 poz. 179) nie oznacza, iż w sposób konieczny jednostki, w których wcześniej pełnili służbę, w szczególności Wydziały Łączności Wojewódzkich Urzędów Spraw Wewnętrznych, nie stanowiły organów bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 5 oraz ust. 3 ustawy lustracyjnej”. Za prawidłowością takiego rozumowania, zdaniem Sądu Najwyższego, przemawia również okoliczność, że w jednostkach Służby Bezpieczeństwa pełnili służbę osoby posiadające status funkcjonariuszy tej Służby, jak i Milicji Obywatelskiej i do tej drugiej grupy funkcjonariuszy miał zastosowanie art. 149 ust. 1 ustawy o Policji, a nie art. 131 ust. 3 ustawy o UOP.

W tym stanie rzeczy oczywistym jest, że orzeczenie poddane obecnie kontroli kasacyjnej dotknięte jest rażącym i mającym istotny wpływ na treść orzeczenia naruszeniem przepisu prawa materialnego, to jest art. 2 ust. 1 pkt 5 w zw. z art. 2 ust. 3 ustawy lustracyjnej w zw. z art. 129 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Urzędzie Ochrony Państwa (Dz.U. nr 30 poz. 180 z późn. zm.) w zw. z przepisami zarządzenia nr 043/90 z dnia 10 maja 1990 r. w sprawie zaprzestania działalności Służby Bezpieczeństwa (§ 6) w następstwie przyjęcia błędnego poglądu prawnego dotyczącego niepełnienia służby w organach bezpieczeństwa państwa przez osobę będącą funkcjonariuszem Wydziału Łączności Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych, co musiało skutkować jego uchyleniem i przekazaniem sprawy Sądowi Apelacyjnemu w [...] do ponownego rozpoznania w drugiej instancji. Rozpoznając sprawę ponownie sąd *ad quem* winien mieć na uwadze poglądy prawne zaprezentowane we wskazanych powyżej judykatach Sądu Najwyższego, przede wszystkim zaś w uchwale 7 sędziów SN z dnia 26 maja 2021 r., I rozprawach KZP 12/20.

Z tych względów orzeczono jak w wyroku.

[as]

